

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 12/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r., sygn. akt (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów		

	<p>prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>0.11.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego Z. B. (1) zarzuty:</p> <p>1. Obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, w postaci art. 7 k.p.k., poprzez dowolną ocenę zeznań świadka W. S. oraz wyjaśnień oskarżonych, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

2. Błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na wynik sprawy, poprzez nieuzasadnione przyjęcie przez Sąd I instancji, że wyjaśnienia Z. B. (1) nie korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, pomimo że po szczegółowej analizie materiału dowodowego można wysunąć odmienny wniosek.

3. Błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na wynik sprawy, poprzez niepoparte materiałem dowodowym uznanie, że Z. B. (1) brał udział w popełnieniu przypisanego mu przestępstwa.

4. Błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na wynik sprawy,

	<p>poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że sam fakt, iż Z. B. (1) pytał o wymiar kary w przypadku dobrowolnego poddanie się karze może być podstawą do uznania jego sprawstwa i winy.</p> <p>5. Obrazy przepisów prawa materialnego w postaci art. 280 § 1 k.k., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię polegającą na błędnym przyjęciu tej kwalifikacji prawnej, mimo że czyn oskarżonego nie wypełniał znamion tego przestępstwa.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty nie są zasadne.</p> <p>Wymienione wyżej zarzuty mają na celu podważenie sprawstwa Z. B. (1) w zakresie przypisanego mu przez Sąd I instancji przestępstwa i ściśle się ze sobą łączą, co uzasadnia łączne odniesienie się do nich.</p>			

Po pierwsze, wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd Okręgowy dokonał bardzo wnikliwej i trafnej oceny zarówno zeznań pokrzywdzonego W. S., jak i wyjaśnień oskarżonych, tj. K. R., Z. B. (1) i Z. W., który cofnął wniesioną na jego korzyść apelację. Analizując zeznania pokrzywdzonego Sąd I instancji niezwykle drobiazgowo wskazał na wszystkie nieścisłości i sprzeczności w jego relacji, czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a co zarazem wskazuje na obiektywizm tego Sądu. Wszak ta właśnie wnikliwość skutkowałą ustaleniem, że oskarżeni nie używali w trakcie zdarzenia niebezpiecznych przedmiotów i odrzuceniem kwalifikacji z art. 280 § 2 k.k., którą przyjął prokurator w akcie oskarżenia. Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom W. S., w takim zakresie, w jakim były one konsekwentne, logiczne i spójne.

Przede wszystkim chodzi tu o jego zeznania, z których wynika, iż w dniu zdarzenia umówił się na spotkanie z K. R., od której chciał kupić marihuanę. Przyszła ona w umówione miejsce z Z. W. i Z. B. (1). Po wejściu w podwórze pokrzywdzony wręczył sprawcom 50 złotych na narkotyki i wówczas został zaatakowany. Uderzenia zadawali mu Z. W. oraz Z. B. (1). K. R. stała „na czatach” i obserwowała, czy nikt nie wchodzi bramą. Z korzyścią dla oskarżonych jednak, jak to już zaznaczono, Sąd I instancji przyjął, że brak jest dowodów na to, iż Z. W. posłużył się „maczetą”, a Z. B. (1) pałką teleskopową, zadając nimi pokrzywdzonemu uderzenia w głowę, co sugerował ten ostatni. Sąd Okręgowy oparł się w tym zakresie na wyjaśnieniach Z. W., który przyznał, że uderzył W. S. w głowę kijem podniesionym z ziemi. Obrońca pomija również to, że w postępowaniu przygotowawczym Z. W. przyznał

się do popełnienia zarzuconego mu przestępstwa i co bardzo ważne wyjaśnił, iż zarówno on, jak i Z. B. (1) oraz K. R., wychodząc na spotkanie z pokrzywdzonym, z jednej strony nie mieli zamiaru dostarczać mu marihuany (nie mieli jej), a z drugiej strony zaplanowali zabranie mu pieniędzy. Uzgodnili to więc między sobą. Tak też się ostatecznie stało. Wprawdzie na rozprawie Z. W. podjął próbę umniejszenia zarówno swojej roli, jak i współoskarżonych, ale Sąd I instancji słusznie dał wiarę jego wyjaśnieniom złożonym w postępowaniu przygotowawczym, które korelowały z zeznaniami pokrzywdzonego, co do faktu użycia przemocy (różnica dotyczyła użytego do zadawania ciosów przedmiotu) oraz zaboru przedmiotów określonych w przypisanym oskarżonym przestępstwie. Także z wyjaśnień K. R., którym Sąd I instancji „w znacznej części dał wiarę”,

wynika, że W. S. był bity przez obu mężczyzn, tj. tak przez Z. W., jak i przez Z. B. (1) – pierwsze uderzenie „dostał w kolano”. Nadto K. R. potwierdziła fakt zaboru wskazanych przedmiotów na szkodę

pokrzywdzonego.

Także W. S. konsekwentnie utrzymywał, że był bity przez obu oskarżonych (mężczyzn).

Zasadnie zatem Sąd Okręgowy ustalił, że Z. B. (1) uderzył go co najmniej raz. Prawdą jest, że K. R. w swoich wyjaśnieniach nie poczuwała się do winy, ale będzie to przedmiotem analizy podczas odnoszenia się do zarzutów podniesionych w apelacji jej obrońcy.

Po drugie, oderwany od realiów sprawy jest drugi z podniesionych przez obrońcę zarzutów. Otóż to, że z nagrania wynika, iż Z. B. (1) nie witał się z W. S., a witali się z nim pozostali oskarżeni, nie podważa ustaleń Sądu co do sprawstwa wyżej wymienionego. K.

R. i Z. W. znali pokrzywdzonego i dlatego się z nim witali. Z. B. (1) go nie znał. Nie sposób też dociec dlaczego ta okoliczności miałyby świadczyć o niewinności Z. B. (1). Tak samo, jak to, że stał on przez chwilę sam przed bramą i wszedł w nią kilka sekund przed współoskarżonymi i W. S.. To przecież po wejściu w bramę miało dojść do ataku na pokrzywdzonego, co wynika nie tylko z jego zeznań, ale również z wyjaśnień Z. W. i K. R.. Zrozumiałym jest też to, że sprawcy nie wyszli z bramy razem. Nic nadzwyczajnego Sąd Apelacyjny nie dostrzega w tym, że najpierw wyszedł Z. B. (1), a potem Z. W.. Skarżący nie wyjaśnił dlaczego ta konstatacja miałaby podważać ustalenia Sądu Okręgowego, a Sąd Apelacyjny uważa, iż w żadnej mierze nie wpływa to na ich prawidłowość. Na to, że Z. B. (1) brał czynny udział w rozboju, a nie tylko wszedł w bramę, „aby się załatwić”, wskazują zeznania W. S. oraz wyjaśnienia K. R., która wbrew

twierdzeniom obrońcy miała możliwość obserwacji zachowań współoskarżonych. Była obecna w pierwszej fazie ataku na pokrzywdzonego i widziała, że uderzenia zadawali tak Z. W., jak i Z. B. (1), potem stała w bramie. Potwierdziła, że oskarżeni wyszli ze skradzionymi przedmiotami. Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że przy opisanych uderzeniach K. R. była obecna.

Po trzecie, to, że na rozprawie w dniu 24 września 2019 r. W. S. nie był w stanie rozpoznać Z. B. (1) pozostaje bez znaczenia dla poprawności poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń. Fakt, że oskarżony był tym drugim mężczyzną obecnym na miejscu zdarzenia wynika nie tylko z wyjaśnień Z. W. i K. R., ale i z nagrań monitoringu. Sam też Z. B. (1) przyznaje, że przyszedł na miejsce zdarzenia ze współoskarżonymi. Nie jest zarazem prawdą, że zebrane dowodu nie

wskazują na popełnienie przez Z. B. (1) przestępstwa, które przypisał mu Sąd Okręgowy i że Sąd ten oparł się wyłącznie na tym, iż oskarżony „chciał poddać się dobrowolnie karze”. Jeszcze raz wypada podkreślić, że o ustaleniu sprawstwa Z. B. (1) zdecydowały przywołane relacje W. S. i K. R. oraz Z. W., który w wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym przyznał, iż idąc na spotkanie z pokrzywdzonym mieli zamiar zabrać mu pieniądze. Na porozumienie zaś, co do użycia przemocy i zabór też innych przedmiotów ujętych w opisie czynu, wskazują zachowania sprawców na miejscu zdarzenia. Po wejściu w bramę oskarżeni zaatakowali W. S. i zabrali mu wspomniane przedmioty. Obaj oskarżeni używali przemocy w celu dokonania kradzieży na szkodę pokrzywdzonego. K. R. widząc fizyczny atak weszła w bramę, aby stać „na czatach”. Po zaborze

odeszli razem z miejsca zdarzenia wraz z „łupem”. Niezasadne okazały się zatem zarzuty oznaczone w apelacji numerem 4 i 5.

Po czwarte, jeżeli chodzi o zarzut 5, to nie jest prawdą, że wręczenie(...) złotych na narkotyki przez pokrzywdzonego sprawcom świadczy o braku popełnienia rozboju. Wszak Sąd Okręgowy przyjął, że do rozboju doszło nie na skutek tego zachowania, ale na skutek tego, iż oskarżeni w celu dokonania kradzieży użyli przemocy i zabrali pokrzywdzonemu w celu przywłaszczenia zgoła inne rzeczy, tj. telefon komórkowy o wartości 250 złotych, torbę o wartości 100 złotych, portfel o wartości (...) złotych, w którym znajdował się dowód osobisty na jego nazwisko oraz pieniądze w kwocie około (...)złotych. Wywody obrońcy „o obrazie” art. 280 § 1 k.k. są więc całkowicie chybione. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, zabór torby („saszetki”) nie był ekscesem Z. W.. Z.

B. (1) był na miejscu zdarzenia. Miał pełną świadomość tego co dzieje się z pokrzywdzonym i jakie przedmioty zostały mu zabrane. Razem ze współoskarżonymi i skradzionymi rzeczami oddalił się z miejsca zdarzenia. Istota współsprawstwa zasada się na tym, że uczestniczący w nim odpowiada nie tylko za to co sam uczynił, ale też za to co w ramach zawartego porozumienia uczynili pozostali współsprawcy. Odnosząc się zaś do kwalifikacji z art. 275 § 1 k.k., to nie jest prawdą, jak twierdzi obrońca, że Sąd Okręgowy się do tego nie odniósł. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyjęto, że skoro oskarżeni zabrali W. S. portfel, w którym zwyczajowo nosi się nie tylko pieniądze, ale także dokumenty, to swoim zamiarem obejmowali również kradzież dowodu osobistego, co uzasadnia przyjęcie w kwalifikacji kumulatywnej art. 275 § 1 k.k. W przekonaniu

Sądu Apelacyjnego rozumowanie to jest logiczne i nie razi dowolnością.

Reasumując, dokonana przez Sąd Okręgowy ocena jest oparta na całokształcie zgromadzonych dowodów i jednocześnie pozostaje w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy oraz doświadczenia życiowego i w efekcie mieści się w ramach swobody, o której mowa w art. 7 k.p.k. Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne znajdują pełne oparcie w zebranych materiale dowodowym. Nie budzi też zastrzeżeń przyjęta kwalifikacja prawna z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., którą należy uzasadnić w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego Z. B. (1) od popełnienia

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>przypisanego mu czynu, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wnioski są niezasadne, ponieważ niezasadne okazały się podniesione przez obrońcę zarzuty, które miały te wnioski uzasadniać. Prawidłowa zaś okazała się ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy, jak i poczynione ustalenia faktyczne, co zostało już wykazane przy omawianiu zarzutów obrońcy.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego Z. B. (1) w wymiarze 2 lat "będącej następstwem naruszenia art. 53 § 2 k.k. poprzez zupełne pominięcie przy ocenie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>właściwości i warunków osobistych oskarżonego", tj. tego, że "jego uprzednia karalność miała miejsce wiele lat temu (ostatni wyrok skazujący został wydany w stosunku do niego w 2006 r.), a były to czyny o charakterze drobnym i od tamtego czasu przestrzegał on porządku prawnego".</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ Sąd Okręgowy kształtując rozmiar kary wymierzonej Z. B. (2) miał na uwadze wszystkie istotne w tej materii okoliczności. Z jednej strony chodzi o to, że przed tymczasowym aresztowaniem pracował oraz o to, iż odzyskano telefon komórkowy skradziony pokrzywdzonemu. Z drugiej jednak strony nie może ujść uwadze to, że dopuścił się on przypisanego mu</p>			

czynu będąc pod wpływem alkoholu, ale, co najważniejsze, był uprzednio karany. Świadczy to o jego demoralizacji, co słusznie zauważył Sąd Okręgowy.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zasadnie podkreślono, że Z. B. (1) był aż pięciokrotnie karany. Ma rację obrońca, że skazania miały miejsce dość dawno, ale nie można zgodzić się, iż wszystkie czyny było „drobne”. Do takich nie można przecież zaliczyć kradzieży z włamaniem, za które dwukrotnie go skazywano.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wymierzona oskarżonemu kara 2 lat i 6 miesięcy pobawienia wolności, oscylująca w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, jest adekwatna do stopnia jego zawinienia oraz do stopnia społecznej szkodliwości czynu, jakiego się dopuścił oraz zapewnia prawidłowe oddziaływanie wychowawcze i

<p>zapobiegawcze wobec niego.</p> <p>Nie budzi też zastrzeżeń orzeczony solidarnie środek kompensacyjny (art. 46 § 1 k.k.) skoro szkoda w wysokości 490 złotych nie została naprawiona.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku "poprzez orzeczenie wobec Z. B. (1) kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, z zastosowaniem art. 37b k.k."</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ niezasadny okazał się zarzut obrońcy, co wykazano wyżej.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut obrazy przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. - oznaczony numerem 1 w apelacji obrońcy K. R..</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych - oznaczony numerem 2 w apelacji obrońcy oskarżonej K. R..		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Zarzuty nie są zasadne. Z uwagi na to, że ściśle się one ze sobą wiążą zostaną omówione łącznie.</p> <p>Po pierwsze, obrońca zaznacza, że wychodząc na spotkanie z W. S. oskarżeni, w tym K. R., zaplanowali „tylko” zabranie mu pieniędzy. Prawdą jest, iż to właśnie wynika z wyjaśnień Z. W.. Nie oznacza to jednak, że K. R. nie może odpowiadać za przestępstwo rozboju, bo „o nim nie wiedziała”, a przestępcze zachowania „były jedynie ekscesem Z. W.”. Rzecz w tym, iż odpowiedzialność K. R. opiera się na konstrukcji współsprawstwa, co oznacza, że odpowiada ona nie tylko za swoje zachowania, ale także za zachowania</p>			

współsprawców
podjęte w ramach
łączącego ją z
nimi porozumienia.
Z reguły jest też tak,
że współsprawcy,
realizując wspólnie
znamiona danego
typu czynu
zabronionego,
działają zgodnie z
przyjętym
podziałem ról. To
porozumienie oraz
podział ról nie
muszą być
zaplanowane
szczegółowo i z
dużym
wyprzedzeniem.
Wystarczające jest,
że ma to miejsce w
momencie
przystąpienia do
realizacji znamion,
przy czym pierwotny
zamiar, np.
kradzieży może
ewaluować w trakcie
zdarzenia na
wypełnienie
znamion innego
przestępstwa, np.
rozboju. Ważne jest
to, aby sprawcy
objęli swoim
porozumieniem to
„rozszerzenie”, a
akceptacja w tym
względzie może się
przejawiać poprzez
określone
zachowania i to
choćby w sposób
dorozumiany. Tak
też było w niniejszej
sprawie. Otóż, na
porozumienie, co
do użycia przemocy
i zabór też

innych przedmiotów
ujętych w opisie
czynu, wskazują
zachowania
sprawców na
miejscu zdarzenia.
Po wejściu w bramę
Z. W. i Z. B.
(1) zaatakowali W.
S.. K. R. była
przy tym obecna i
widziała ten fizyczny
atak. Weszła w
bramę po tym ataku,
co przecież wynika
z jej wyjaśnień.
Wiedziała zatem, że
w celu dokonania
kradzieży na szkodę
pokrzywdzonego
oskarżeni używali
wobec niego
przemocy. Dla tego
ustalenia nie ma
znaczenie to, że
oskarżona weszła
w bramę po
(...) sekundach, czy
też po upływie
dłuższego czasu.
Przy tak
dynamicznym
przebiegu
zdarzenia(...)sekund
to dość długi odcinek
czasowy. Na przekór
twierdzeniom
obrońcy, Sąd
Okręgowy trafnie
jednocześnie ustalił,
że oskarżona weszła
w bramę nie po to,
aby zmanifestować
brak chęci udziału
w przestępstwie, ale
po to, aby stać
na „czatach”, tj.
obserwować czy nikt
nie nadchodzi i
w porę ostrzec

współoskarżonych.
Wynika to nie tylko z konsekwentnych w tym zakresie zeznań W. S., ale też z nagrania monitoringu, którego zapis obrońca stara się nieudolnie zinterpretować na korzyść oskarżonej, choć, co oczywiste, nie może on być oceniony w oderwaniu od realów sprawy. Nie można też pominąć tego, że na wspomnianą „akceptację” wskazuje też dalsze zachowanie K. R., która po wyjściu współoskarżonych z bramy oddaliła się razem z nimi wraz ze skradzionymi przedmiotami i jak sama przyznała, telefon został zastawiony w lombardzie, a pozostałe rzeczy spaliła.

Po drugie, to, że Sąd Okręgowy ustalił, iż oskarżeni nie posiadali ze sobą niebezpiecznych narzędzi (maczety, pałki teleskopowej) nie oznacza, że nie popełnili przestępstwa. Okoliczność ta, świadcząca niewątpliwie o wnikliwości i obiektywizmie Sądu

I instancji, skutkowała jedynie przyjęciem kwalifikacji z art. 280 1 k.k., a nie z art. 280 2 k.k. Nadto, nie jest prawdą, że Sąd Okręgowy ustalił, iż realizacja znamion rozboju wynikała niejako z wręczenia przez pokrzywdzonego (...) złotych sprawcom za narkotyki (których nota bene mu nie dali i nie zamierzali dać, bo ich nie mieli). Sąd Okręgowy przyjął bowiem, że do wypełnienia znamion tego typu czynu zabronionego doszło na skutek tego, iż oskarżeni w celu dokonania kradzieży użyli przemocy i zabrali pokrzywdzonemu w celu przywłaszczenia zgola inne rzeczy, tj. telefon komórkowy o wartości (...) złotych, torbę o wartości (...) złotych, portfel o wartości (...) złotych, w którym znajdował się dowód osobisty na jego nazwisko oraz pieniądze w kwocie około (...) złotych.

Po trzecie, oderwane od realów dowodowych sprawy oraz sprzeczne z

zasadami
prawidłowego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego są
sugestie obrońcy, że
całe zdarzenie było
wynikiem
„wszcęcia
awantury” przez
pokrzywdzonego,
który stał się
agresywny. Tak
samo należy ocenić
zarzut błędu w
ustaleniach
faktycznych. Z
zebranych
dowodów, które Sąd
Okręgowy
wszechstronnie i
trafnie ocenił co
do wiarygodności i
poczynił na ich
podstawie
prawidłowe
ustalenia faktyczne,
wynika zgoła co
innego, a
mianowicie, że to
oskarżeni działając
wspólnie i w
porozumieniu,
zgodnie z podziałem
ról, zaatakowali W.
S. i wypełnili
znamiona
przypisanego im
czynu, co też
było przedmiotem
rozważań przy
ocenie
wcześniejszych
zarzutów. Rola K.
R. polegała na
staniu „na czatach”
oraz na udziale w
„zwabieniu”
pokrzywdzonego w
miejsce, gdzie

dokonano rozboju. Pamiętać bowiem trzeba, że to oskarżona umówiła się z W. S. na spotkanie pod pretekstem sprzedaży narkotyków, choć doskonale wiedziała, że narkotyków nie ma. Ze wszech miar przekonujące jest w tym kontekście stanowisko Sądu Okręgowego, że jedynym celem udania się oskarżonych na przedmiotowe spotkanie był cel przestępczy, a rozwój wypadków na miejscu zdarzenia skutkowałam wypełnieniem przez nich wspólnie i w porozumieniu przypisanego im czynu. Sąd Apelacyjny w pełni zgadza się przy tym z argumentacją zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i do niej się odwołuje. Jeżeli chodzi o twierdzenia obrońcy związane z ekscysem, to była już o tym mowa wcześniej.

Reasumując, żaden z przytoczonych zarzutów nie zasługiwał na uwzględnienie. Tak więc K. R. została

<p>slusnie skazana za przestepstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej K. R. od popelnienia zarzucanego jej czynu, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek nie jest zasadny, ponieważ niezasadne okazały się zarzuty obrońcy, o czym była już mowa wyżej.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec K. R. w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, "będącej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

następstwem
naruszenia:

- art. 53 2
k.k. poprzez jego
niewłaściwe
zastosowanie
polegające na
wymierzeniu
oskarżonej kary
nieuwzględniającej
wszystkich
okoliczności
wiążących się z
poszczególnymi
ustawowymi
dyrektywami
wymiaru kary, w
szczególności na
pominięciu
okoliczności, iż
oskarżona jest
niekarana albowiem
nie figuruje w
Kartotece
Krajowego Rejestru
Karnego, a co miało
wpływ na orzeczony
wymiar kary,

- art. 106 k.k.,
poprzez jego błędne
niezastosowanie i
pominięcie
okoliczności, iż
uprzednie skazanie
K. R. uważa
się za niebyłe
w rozumieniu tego
artykułu w
przypadku zatarcia
skazania, co
potwierdza
powołana przez
Sąd Okręgowy w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku informacja z
Krajowego Rejestru
Karnego, co miało

	wpływ na orzeczony wymiar kary".		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Po pierwsze, wbrew twierdzeniom obrońcy K. R. była karana w przeszłości i skazanie jej nie uległo zatarcu. Wynika to z przeprowadzonego na rozprawie odwoławczej dowodu z informacji z Krajowego Rejestru Karnego. Wprawdzie z dowodu tego wynika, że oskarżona była karana dwukrotnie, ale, kierując się treścią art. 434 § 1 k.k., Sąd Apelacyjny, tak jak Sąd Okręgowy, ustala jedynie, iż była ona skazana „za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 k.k.”.</p> <p>Po drugie, wymierzona K. R. kara nie razi surowością. Przypisane jej przestępstwo zagrożone jest w dolnej granicy karą 2 lat pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy wymierzył jej zaś</p>			

karę 2 lat i
2 miesięcy
pozbawienia
wolności.

Nieznacznie więc
przekroczono dolny
próg, a jest to
o tyle uzasadnione,
że była ona w
przeszłości karana
i mimo młodego
wieku przed
osadzeniem
prowadziła
pasożytniczy tryb
życia, ponieważ
nigdzie nie
pracowała i nie
zdobyła żadnego
zawodu, na co Sąd
Okręgowy słusznie
zwrócił uwagę w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku. W

rezultacie
wymierzona K. R.
kara jest
odpowiednia do
stopnia jej
zawinienia oraz do
stopnia społecznej
szkodliwości czynu,
którego się
dopuściła, jak też
zapewnia wobec
niej prawidłowe
oddziaływanie
wychowawcze i
zapobiegawcze.

Nie budzi też
zastrzeżeń
orzeczony solidarnie
środek
kompensacyjny (art.
46 § 1 k.k.) skoro
szkoda w wysokości

490 złotych nie została naprawiona.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonej kary w niższej wysokości.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Jak już to wykazano wyżej, niezasadny okazał się zarzut rażącej niewspółmierności kary podniesiony przez obrońcę K. R.. Kara wymierzona oskarżonej jest sprawiedliwa i uwzględnia wszystkie okoliczności, które w tej materii miały znaczenie, co było przedmiotem wcześniejszych rozważań.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymano w mocy całość wyroku, tj. zarówno w zakresie sprawstwa, winy, kwalifikacji prawnej czynu, jak i kary wymierzonej oskarżonemu Z. B. (1) i K. R.. Nadto również w zakresie orzeczonego środka kompensacyjnego oraz pozostałych rozstrzygnięć dotyczących zaliczenia tymczasowego aresztowania na poczet kary oraz kosztów procesu.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Powody utrzymania w mocy zaskarżonego		

wyroku zostały
szczegółowo
omówione przy
okazji omawiania
zarzutów
podniesionych w
apelacjach
obrońców i zbędnym
powielaniem byłoby
powtarzanie ich w
tym miejscu. Należy
jedynie zwrócić
uwagę na to, że:

1. K. R. była w
sprawie tymczasowo
aresztowany od dnia
(...), a Z. B. (1) od
dnia (...) - dlatego,
w świetle art. 63 §
1 k.k., zaliczenie tych
okresów na poczet
wymierzonych im
kar pozbawienia
wolności było
konieczne.

2. Adwokat M. R.
został wyznaczony
obrońcą z urzędu
oskarżonej K. R..
Mając na uwadze
przewidziane
przepisami prawa
stawki za udzielenie
pomocy prawnej z
urzędu oraz ilość
dni, na których
toczyła się rozprawa,
Sąd Okręgowy
słusznie zasądził
na jego rzecz
kwotę(...) złotych
(plus VAT) tytułem
wynagrodzenia.

3. Oskarżeni nie
posiadają źródeł
dochodu i mają do
odbycia

<p>bezwzględne kary pozbawienia wolności. Zwolnienie ich od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od uiszczenia opłaty, znajduje zatem swoje oparcie w regulacji art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.</p>			
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Punkt 2 i 3.	<p>Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. R. kwotę 738 zł, w tym VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Takie rozstrzygnięcie znajduje swoje oparcie w § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r., poz. 18).</p> <p>Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za drugą instancję, ponieważ nie mają oni obecnie źródeł dochodu i odbywają bezwzględne kary</p>

	<p>pozbawienia wolności. Takie rozstrzygnięcie znajduje swoje oparcie w art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.</p>	
7. PODPIS		
Henryk KomisarSKI M. I. P.		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego Z. B. (1).	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie oskarżonego za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz wymierzona mu kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jak też orzeczony obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego W. S. - solidarnie z dwoma innymi osobami - kwoty (...) złotych.	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej K. R..
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie oskarżonej za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz wymierzona jej kara 2 lat i 2 miesiące pozbawienia wolności, jak też orzeczony obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego W. S. - solidarnie z dwoma innymi osobami - kwoty(...) złotych.
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana